

NEVESTA Z MILJONI.

(Nadaljevanje romana "Graf Monte Cristo" in nadaljevanje romana "Vladar sveta")
Spiral Al. Dumas. Polovcen L. J. P.

Kdo se briga v vojski za življenje posameznika? Kljub temu pa nisem izgubil vse upanje. Tega ne govorim, da bi ti dajal pogum, pač pa sem prepričan, da so ljudje, ki so našli Riharda, ga dobili še živga. Kdo bi se brigal za mrtvo truplo in je jemal s seboj? Tudi Mr. Everett še ni obupal nad njegovim življenjem. Uganjka je le, kdo na svetu je mogel biti toliko predrzen, da je na samem napadel mladega, pri vseh priljubljenega moža! Ne, kdo je moral vedeti, da bo Rihard jahal istega dne po pretrgi. Sled, ki prihaja od juga, to jasno kaže. In nekega dne zvezo podrobnosti o tem. Nikakor ne dvomim o tem, da se Rihard vrne, ali pa da dobimo vsaj pošteno poročilo o njegovi smrti. Ne obupaj torej!

Oče umolkne, deklica se pa ne gane, toda zdelo se je, kot da bi natihem jokala.

"Ali nimaš nobene slutnje, Eliza, kdo ti je poslal ta časopis iz Drumfriesa?" vpraša oče.

"Ta oseba se je morala silno zanimati za tebe, da ti je poslala ravno ono novico, katero smo ti dosedaj tako skrbno prikrivali! Ti stresas z glavo? Torej ne veš? Ali ne poznas pisave na ovitku? Čudno, čudno!"

In zopet se zamisli oče. Bil je to prvi teški udarec v življenju, ki je zadel deklico, ki je dosedaj živela v neskaljeni življenski sreči — in bil je možan udarec to, kajti očetu je bilo to dobro znano, da je njegova hčerka mladega in lepega moža že dolgo iskreno ljubila z vsem srcem.

"Danes ne boš prišla k kosilu, ne, ne, gotovo ne boš prišla," reče oče potem tih. "Poslaj bom Jeaneto k tebi, ali pa sama lahko ostaneš! Mati pride gotovo k tebi. Da, da, le ostani sama — izplakaj se, srce moje! Zadovoljen sem sedaj, ker ti je vse znano. Tiščalo me je, ko sem moral skrivati tajnost v mojem srcu, ko sem te gledal, kako postajas vsak dan bolj žalostna. Prosim te, nikar ne zgubi vse nade, vse bo boljše!"

Oče se dvigne in ona dvigne zajedno glavo — lepa glava s plemenitimi in izrazitimi potezami. Biserne solze ji rosijo po nežnem licu, in v pogledu njenih velikih, krasnih oči leži izraz bolečine, ko stegne roke proti očetu in reče:

"O, vi ne veste, kako sem ga ljubila — najbolj vas, potem pa njega. In tudi on me je ljubil — tako dober je bil, najboljši med vsemi!"

"Upajmo, da ti ostane ohranjen!" reče oče z resnim glasom, tolažeče in svečano, dočim ona povesi glavo. "Poglej, Eliza, če bi šel v vojsko — in gotovo ne bi mogel ostati doma — in zadel bi ga kroglica udati bi se morali volji vsega mogočnega!"

Vzdih je bil njen edini odgovor. Pristržno jo poljubi oče na čelo, potem pa odide iz sobe.

Mr. Buhting koraka skozi celo vrsto lepo opremljenih sob, ki so bile najbrž stanovališča za dame. Vseposod vladala ista nekaka bogata priprostost z najboljšim ženskim okusom. Potem pa pride v veliko sobo, ki je bila jedilnica, in kjer so bile mize že pokrite za goste. Tudi ta dvorana je bila bogato opremljena. Mramornate sohe stoje v kotih, na južni in severni strani jedilnice pa stojita dva umetna vodometna, ljubko s cveticami okinčana. Tudi skozi to sobo koraka gospodar, dokler ne pride do svojega stanovanja.

V svoji sobi dobi neko damo, staro približno štirideset let. Bila je oblečena v priprosto krilo, toda dragocena ka-

menja, ki ji visijo okoli vratu, naznanjajo, da je gospodarica v hiši. Bila je še vedno lepa. Pri pisalni mizi svojega soproga bere časopis.

Nežno položi on roko okoli njenega vratu in šepne: "Njej je že znano!" — in ko se žena zgane, pristavi še: "Dobil sem jo v nemi žalosti. Nekdo — nikakor si ne morem razložiti, kdo je mogel biti — ji je poslal iz Drumfriesa časopis "New York Herald", kjer je precej pošteno povedano vse, kar se je zgodilo. Daj Bog, da ona to prenese. Nisem ji odvezel vsega upanja. Čas je edino zdravilo pri tako veliki bolečini. Povedal sem ji, naj ostane sama, ker je tako najbolje za njo. Torej za sedaj še nisem mogel govoriti z njo o predlogu Mr. Everetta, kakor sem želel. Najbolje bi bilo seveda za njo, če sprejme ta predlog in odpotuje v New York. Pot skozi West Virginijo in Pennsylvanijo je sedaj prosta, in ti bi jo lahko spremljala, Amalija!"

"Toda ne brez tebe, Volfram," reče žena.

— On pa gleda nekaj trenutkov molče pred seboj, potem pa strese z glavo:

"Ne, zavzel sem se, da ostane tukaj, če me zelo važni vzroki ne prisilijo, da sprememim svoj sklep," odvrne mož.

"Ostati hočem na tem mestu, kakor svetilnik sredi morja, kljubujoč vsem viharjem. Južni baroni naj vidijo, da se jih v njih središču prav nič ne bojim, in da tudi v vojski ne zapustim svoje lastnine."

"Toda, Volfram!" odvrne žena z žalostnim glasom, "ali nisi predrzen? Ali še vedno nisi s seboj trmoglavost mladih let? Vsak dan postaja ta vojska bolj divja, vedno bolj zginja upanje, da bi se sovražnika med seboj pobotala."

"Res je," odvrne on zamišljeno, "zato pa želim, da odideš ti z Elizjo proti severu. Toda jaz sam moram ostati na svojem mestu."

"Potem pa ne vrjamej, da te bom zapustila," reče gospodinja. "Toda iti hočem nekoliko k Elizji, da ji potolažim srce. Oprosti me pri tvojih gostih, če pridem nekoliko pozno k mizi."

Bil je v resnici težaven in skrbipolen položaj, v katerem se je nahajal lastnih Liberty plantaže. Pred nekako desetimi leti je prišel Mr. Volfram Buhting iz daljnega jugozapada, od meje Meksike in Californije v New York, kjer je kmalu sklenil prijateljstvo z bankirjem Everettom. Obadva sta potem nekoč potovala po Virginiji, in Buhtingu je tako ugajal ta svet, da je kupil sredi Virginiji, ob vznožju alpejskih gor velikansko farmo. Mr. Buhting je bil znan, da ima velikansko premoženje, in kakor so si ljudje šepetali, se je imel zahvaliti pridobitvi tega denarja jako skrivnostnemu dogodku. Bil je tast že omenjenega očeta don Alfonza; mati mladega moža, ki je zbudil v don Luisu toliko ljubosumnosti, je bila sestra Buhtinga. Obe družini ste se imele zahvaliti za svoje bogastvo dedščini ali pa darilo. Mr. Buhting bi lahko o tem veliko povedal, toda bil je molčeč in zaprt, ni nikdar izdajal svojih mislij, dasirovno so ga vsi, ki so z njim občevali, hvalili, kot najbolj ljubeznivega človeka. Mr. Buhting je torej kupil malo farmo z nekaj napol podrtimi kočami, toda kmalu se je ta farma tako razširila, da so prihajali blizu celo najbogatejši farmarji juga in občudovali vzorno gospodarstvo in bogatstvo, ki je tu vladalo. Glavno poslopje je bilo podobno palači,

in delano po okusu Mr. Buhtinga samega, ki je bil v svojih mladih letih arhitekt. Okoli te hiše se je razprostiral krasen park z najkrajnjim drevjem in nasadi.

Skratka, vsak kdor je prišel k Buhtingu na obisk, ni mogel prehvaliti lepote in bogastva, ki je vladalo na njegovi farmi. Toda kakor hitro so južni farmarji pogodili prave misli Mr. Buhtinga, tedaj se je njih občudovanje spremenilo v najhujše sovraštvo. Skazalo se je namreč, da je Mr. Buhting vedel nasprotnik sužnje, in na njegovi plantaži so bili zaposleni le prosti zamorci. In večjega hudodelstva kot to, da je kdo svojim zamorcem podal svobodo, si tedaj v Virginiji nisi mogel misliti. Farmarji so se bali, da bo vzgled prostih zamorcev slabo vplival na ostale zamorske sužnje.

Kakor znano, so začele severne in južne države vojsko med seboj samo radi sužnje. Lastniki sužnje so se z vsjo silo upirali, da bi se zamorcev oprostilo, in niso hoteli ničesar slišati o kakem zboljšanju zamorskega položaja. Sprevideli so, da dobivajo severne države, ki postajajo čimdalje bolj močne, premoč v kongresu, in da nastanejo kmalu postave, glasom katerih se bo moralo zamorcev oprostiti. In južne države so se pripravljale že trideset let na vojsko, v trdnem prepričanju, da nikdar ne dopustijo, da se oprostijo zamorci. In do vojske je prišlo. Zahrbno, skrivnostno in izdajalsko so se južne države odpovedale severnim.

Spomladi leta 1861. je zbruhnila bratska vojska med južniki in severnimi državami. Glavno ognjišče revolucije se je nahajalo v Richmondu, glavnem mestu Virginije. Prva bitka, ki je večjega pomena, se je vršila 21. julija 1861. pri Bulls Run, in južne države so zmagale. Toda ta poraz je podžgal prebivalce severnih držav, in nastalo je navdušenje, ki je do tedaj manjkalo. V srcih vseh je gorelo maščevalnost, in kdor se je dotedel ogibal vojski, je sedaj zaželel, da pride v vojne vrste. Vojska se je na novo organizirala in upeljala se je stroga disciplina. Vsi so prisegli toliko časa se bojevati, dokler ne zaplopla zvezna zastava v južnih državah. Tisoči in tisoči so hiteli pod zastave, milijoni in milijoni so se stekali v blagajno Zjed. držav od privatnih ljudi. Sam Mr. Buhting je daroval en milijon.

Tak je bil položaj v jeseni leta 1861. Obe armadi ste si stali nasproti na severu Virginije. Nobena armada se ni čutila dovolj močno, da bi prva udarila. Čete južnih držav so sploh hotele ostati v defenzivi, kar se jim je navadno vedno posrečilo. West Virginija je bila tedaj že očiščena upornikov, katere je prepočil general McClellan. Oddelek zveznih čet je zasedel važno pozicijo v neposredni bližini Liberty plantaže. Vsak dan bi lahko spremljal ugoden položaj, in krasna farma bi postala pozorišče najkrutejših bojev. O tem je Buhting tudi prav resno premišljeval, in prišel je do zaključka, da zapusti farmo že v prihodnjih dnevih, že radi Elizje, o kateri je menil, da bo našla

v New Yorku več razvedrila kot na Liberty plantaži.

Ob peti uri stopi Mr. Buhting v jedilnico. Za goste je imel tri častnike zvezine armade. Nahajali so se z dvanaestimi jezdeci na pozvedovanju, in so drage volje sprejeli povabilo Buhtinga, naj ostanejo pri njem do večerje. Tudi častniki so se začudili, ko so zvedeli, da Buhting še vedno vztraja na svojem mestu, in nujno so svetovali Buhtingu naj zapusti z ženo in družino nevarno okolico.

Proti koncu večerje pride ga. Buhting in pove navzočim, da se Eliza počuti nekoliko boljše, toda mora ostati še vedno v svoji sobi. Ura je pravkar odšla sedem, stemnilo se je že, in častniki so morali oditi.

Vsa družba stopi na verando pred hišo, kjer si gospodje zapalijo cigare, in pijejo kavo. Park pred njimi je nudil krasen razgled, sicer pa ni bilo nikogar videti. Le nekaj ukročenih srn se pase po travi. Naenkrat se pa ljubke živalice prestrašijo in z velikimi skoki pridrvijo proti hiši.

"Zdi se mi, da čujem konjsko kopitanje," reče eden izmed častnikov in posluhne.

"Komaj je to zgovoril, se v resnici začuje zamolklo odmevanje konjskih kopit."

"Napad se pripravlja!" zakliče častnik. "K našim ljudem, na konje!"

Častniki hitijo proč. Kmalu potem opazi Br. Buhting nekaj jezdecev, ki prihajajo po parkovi poti in drviyo v veliki drevored. Njim sledi cela četa.

"Pojdi k Elizji, Amelija," reče Mr. Buhting mirno, toda trdno proti svoji ženi. "Zdi se mi, da dobimo sovražen obisk. Ostani pri Elizji, draga!" Dalje prihodnjic.

Naša tiskarna je slovenska unijaka tiskarna.

LAUBOV GOLDEN ROD KRUH

je narejen v pekarni tako čist, kakor od vaše matere, draga gospa. Okusen kruh, vsak hlebec zavrt v papir. Vsi grocerji.

The
Jacob Laub Baking
Company
4919 LORAIN AVE.

Fino
zobozdrav-
ništvo.

Dr. A. A.
Kalbfleisch,
zobozdravnik
6424 St. Clair-ay.

Govori se slovensko in hrvatsko.
Točna postrežba. Časopisi na razpolago.
Ženska postrežnica.
Edini zobozdravniški urad v mestu, kjer se govori slovensko in hrvatsko

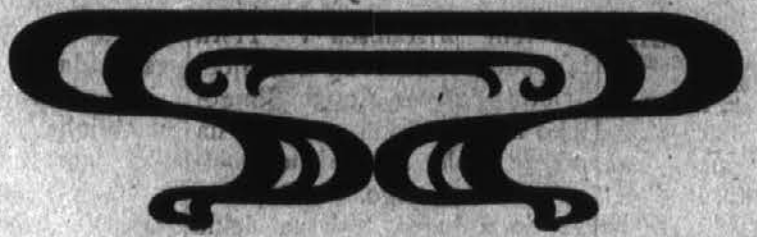
Anton Kolar Jr.
CAFE CARNIOLA - SLOVEN. GOSTILNA.
3222 Lakeside Ave.
DOBRA POSTREŽBA Z NAJBOLJŠIMI
PIJACAMI IN SMOCHKAMI.

RAZPRODAJA.

Ne pozabite na mojo razprodajo

Na tej razprodaji dobite vse ženske spomladanske dolge ali kratke suknje, obleke z žeketom in princes obleke po tako nizki ceni, kakor še nikdar poprej.

Vse zgoraj navedeno blago mora biti razprodano ne oziraje se na ceno, in to v najkrajšem času. Torej če si želite prihraniti precej denarja ne zamudite časa, da se ne bodede potem kesali.

Za obilen obisk se najtopleje priporočam

BENO B. LEUSTIG

6424 St. Clair Ave. blizu Addison Rd.

V STARIH ČASIH.

Večkrat slišimo, kako so naši dedje živeli in kako zdravi so bili. Bili so v neprestanem stiku z naravo, brez strasti. To je skoro nemogoče za ljudi, ki živijo v mestih in se veselijo življenja. To neredno življenje, pa tudi pomanjkanje svežega zraka in solčnih žarkov, ima slab vpliv na nas in nas prisili, da iščemo taka zdravila, ki ohranijo naše prebavljalne organe v delavnem redu. Tako zdravilo je dobro poznano

Trinerjevo ameriško grenko vino

Prva naloga tega zdravila je da spravi iz prebavljalnih organov vse, kar ne spada tja, posebno ostanke hrane, ki so ostali v želodcu neprebavljene in tam gnijejo. Ti odpadki zastrupljajo celo telo. Druga naloga je, da utrdijo prebavljalne organe, da se bolezen zopet ne prikaže. Mi priporočamo daljšo rabo tega zdravila.

PRI ŽELODČNIH BOLEZNIH,

PRI BOLEZNIH JETER,

PRI BOLEZNIH ODVAJALNIH ORGANOV

ker dajo takojšino zadovoljnost in perfektno ozdravljenje. Ravno tako deluje to zdravilo pri drugih simptomih, kakor pri zaprtju, nervoznosti, bruhanju, bolečinah in krčih, pri bledosti, upadlosti, pri zgubi apetita in nespečnosti.

PO LEKARNAH.

JOS. TRINER,

IZDELOVALEC

1333-39 So. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

Trinerjev liniment je jako močno zdravilo, ki se lahko zmeša z olivnim oljem. Bolečine v udih, sklepih in mišicah mnogokrat zginajo, ko se enkrat namažete. Imejte ga vedno doma, da ga rabite, kadar je potrebno.